

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. R.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 14, Podbořany, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. 15 Ca 52/2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Rudolfa Postla do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 2150 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví označenému usnesení krajského soudu, kterým soud (I.) spojil ke společnému projednání věci vedené pod sp. zn. 15 Ca 52/2005, sp. zn. 15 Ca 53/2005, sp. zn. 15 Ca 54/2005, sp. zn. 15 Ca 55/2005 a sp. zn. 15 Ca 56/2005, (II.) řízení zastavil a (III.) rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3225 Kč.

Z obsahu napadeného usnesení krajského soudu je patrné, že soud zastavil řízení z důvodu zpětvzetí všech pěti žalob podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. a stěžovateli uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, jelikož k zastavení řízení nedošlo z žalobcovy svobodné vůle, nýbrž proto, že žalovaný učinil to, čeho se žalobce po řadu měsíců bezvýsledně domáhal.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Tento kasační důvod spatřuje stěžovatel v tom, že jej krajský soud výzvami ze dne 1. 4. 2005 vyzval k předložení úplného spisového materiálu a k písemnému vyjádření k žalobám, a to ve lhůtě dvou měsíců, nicméně ještě před uplynutím této lhůty rozhodl o zastavení řízení, tzn. bez vyjádření stěžovatele. Nerozhodl tak na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí. Důvodem rozhodnutí soudu totiž bylo zpětvzetí žalob žalobcem a soud dovodil, že k zastavení řízení nedošlo ze žalobcovy svobodné vůle, nýbrž proto, že žalovaný učinil to, čeho se žalobce po řadu měsíců bezvýsledně domáhal. S tím stěžovatel nesouhlasí a uvádí, že v dané věci rozhodoval o odvoláních proti rozhodnutím Městského úřadu v Podbořanech, odboru životního prostředí, která byla stěžovateli zaslána v měsících srpen-září 2004. Stěžovatel jako odvolací orgán následně zjišťoval potřebné skutečnosti pro konečné rozhodnutí a všech pět rozhodnutí o odvolání bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 29. 3. 2005, resp. 30. 3. 2005. Žaloby ze dne 14. 3. 2005 tedy byly podány v době, kdy stěžovatel již konal (ačkoliv o nich nevěděl) a za tohoto stavu proto krajský soud neměl zasílat stěžovateli standardní výzvu k předložení spisového materiálu a k vyjádření, nýbrž měl žaloby zamítnout jako nedůvodné.

Proto stěžovatel navrhuje napadené usnesení zrušit jako nezákonné a žádá rovněž přiznat odkladný účinek kasační stížnosti.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že odvolání proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně podal dne 15. 4. 2004, resp. 5. 5. 2004. Rozhodnutí o odvolání měla být vydána do 30 dnů, tzn. do 15. 5. 2004, resp. do 5. 6. 2004. Protože se tak však nestalo, podal žalobce žaloby proti nečinnosti, a to až 10 měsíců po marném uplynutí zmíněné lhůty, těsně před uplynutím lhůty jednoho roku, v níž tyto žaloby mohly být podány. O žádném konání žalovaného v době podání žalob nevěděl a pokud rozhodnutí o odvolání byla zpracována ve dnech 7. - 9. 3. 2005, není zřejmé, proč byla odeslána teprve 24. 3. 2005.

Proto žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel chybně označil důvod kasační stížnosti jako důvod podřazený ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ačkoliv na projednávanou věc dopadá speciální důvod, zakotvený v písm. e) stejného zákonného ustanovení („Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“). Jak je totiž patrné ze shora uvedeného, v daném případě došlo k zastavení řízení. Protože však každé podání je posuzováno z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy, zaměřil se Nejvyšší správní soud v dalším na naplnění kasačního důvodu obsaženého v citovaném ustanovení písm. e).

V projednávané věci je dále zřejmé, že stěžovatel brojí proti rozhodnutí o zastavení řízení, které však v daném případě představuje přímý dopad kogentního ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemá jakýkoliv procesní prostor pro jeho meritorní přezkum a možnost zrušení takového usnesení připadá do úvahy ve výjimečných případech např. tehdy, pokud by bylo prokázáno, že k účinnému zpětvzetí

žaloby vůbec nedošlo. Nic takového však stěžovatel netvrdí, když svoji stížnostní argumentaci směřuje toliko proti důvodům, pro které žalobce vzal žaloby zpět a samotný fakt jejich zpětvzetí tak nikterak nezpochybňuje.

K námitce, že krajský soud neměl rozhodnout o zastavení řízení, nýbrž o zamítnutí žalob jako nedůvodných, je nutno uvést, že zastavení řízení představuje procesní rozhodnutí, které soud vydá vždy, když dojde ke zpětvzetí žaloby. Nemá proto za takovéto procesní situace možnost volby mezi meritorním přezkumem napadených rozhodnutí (tzn. posouzením důvodnosti žaloby, jak požaduje stěžovatel) a ukončením řízení z procesního důvodu, když určujícím momentem je v tomto případě dispozitivní povaha žalobního řízení. Krajský soud se proto nedopustil nezákonnosti, když v projednávané věci zastavil řízení z důvodu zpětvzetí podaných žalob.

Pokud dále stěžovatel polemizuje s tím, z jakých důvodů žalobce vzal svoje žaloby zpět, tj. zda tak učinil skutečně nikoliv ze svojí svobodné vůle, zde se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že k zpětvzetí žalob došlo teprve poté, co stěžovatel učinil to, čeho se žalobce po řadu měsíců bezvýsledně domáhal. Vysvětlení délky řízení stěžovatelem v tomto směru není přesvědčivé, když např. argumentace předání agendy z jednoho zaměstnance na zaměstnance jiného představuje interní problém stěžovatele, jehož negativní dopady na účastníky správních řízení nelze tímto způsobem omluvit.

Konečně námitky proti tomu, že krajský soud rozhodl o zastavení řízení za situace, kdy požádal stěžovatele o vyjádření k žalobám a o zaslání správních spisů, nemají žádnou právní relevanci, neboť se týkají toliko vhodnosti procesního postupu krajského soudu, bez jakéhokoliv vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem a činily celkem 2150 Kč. Byly tvořeny odměnou za dva úkony právní služby ve výši 2x 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1

písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a 2x paušálem 75 Kč (§ 13 odst. 3 tarifu). Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalobce má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu